

Arrest

nr. 299 983 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 november 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schoten een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag vermeld in punt 1.1. Tegen voornoemde

beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 23 januari 2023 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 26 januari 2023 en op 28 maart 2023 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.3.

1.5. Bij arrest nr. 288 395 van 2 mei 2023 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.1.

1.6. Op 10 mei 2023 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.7. Op 18 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punten 1.1. en 1.3. ongegrond worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2022 en 23.01.2023 werden ingediend en op data van 26.01.2023, 28.03.2023 en 10.05.2023 werden geactualiseerd door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De Studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op 03.02.2011 een eerste aanvraag 9bis indiende. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 05.12.2011 wegens het ontbreken van identiteitsdocumenten. Naar aanleiding van zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 18.07.2021, werd betrokkene in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging en op 04.12.2012 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor kinderen. Zijn verblijfsmachtiging werd zesmaal verlengd, waarbij zijn laatste A- kaart geldig was tot 03.12.2019. Op 24.03.2021 wordt betrokkene, nadat hij aangetroffen wordt bij een administratieve controle, overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas, maar op 08.04.2021 wordt hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten van 0 dagen. Op 05.04.2022 betekent betrokkene een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies in de gevangenis en wordt hij overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem, waaruit hij op 15.04.2022 wordt vrijgesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt op 30.06.2022 de bijlage 13septies. Op 17.09.2022 wordt betrokkene opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het Strafregister van betrokkene blijkt dat hij zich, zowel als minderjarige als als meerderjarige, herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van openbare orde. Op 01.06.2017 wordt hij een eerste maal onder toezicht gesteld van de jeugdrechtbank voor poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Tevens wordt hem het leveren van een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard opgelegd. Op 31.01.2019 wordt betrokkene opnieuw onder toezicht gesteld van de jeugdrechtbank, ditmaal voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Opnieuw wordt hem het leveren van een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard opgelegd. Betrokkene trekt hieruit echter geen lessen want op 16.01.2020 wordt hij opnieuw onder toezicht van de jeugdrechter geplaatst voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, ontorende behandeling en opzettelijke slagen en verwondingen. Weer wordt hem het leveren van een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard opgelegd. Op 24.06.2021 wordt betrokkene berispt door de jeugdrechter voor feiten van diefstal, poging tot afpersing, door twee of meer personen, bij nacht, helling van voorwerpen verkregen dmv. een misdaad of wanbedrijf en het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed. in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening en voor weerspannigheid. Slechts drie dagen later maakt betrokkene zich opnieuw schuldig aan ernstige feiten van openbare orde, namelijk opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg en weerspannigheid zonder wapens. Voor deze feiten wordt hij op 08.11.2022 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37

maanden voor slagen en verwondingen en voor rebellie Op 09.03.2022 werd hij tevens door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en opzettelijke slagen en verwondingen. Daarnaast werd betrokkene ook drie maal veroordeeld door de Politie rechtbank Antwerpen voor inbreuken tegen de coronamaatregelen. De opsomming van zijn inbreuken in de Algemene Nationale Gegevensdatabank beslaat niet minder dan vier pagina's.

We stellen dus vast dat betrokkene reeds als minderjarige drie maal onder toezicht geplaatst werd van de jeugdrechter en éénmaal berispt. Betrokkene trok hieruit echter geen lessen maar ging verder op het ingeslagen pad. Betrokkene trok geen lessen uit eerdere veroordelingen en greep geboden kansen om zijn gedrag te verbeteren niet aan. Nadat hij op 24.06.2021 nog door de jeugdrechter berispt werd, pleegde hij drie dagen later opnieuw ernstige feiten van openbare orde. Hij maakte zich namelijk schuldig aan zinloos geweld waarbij hij twee personen ernstige slagen en verwondingen toebracht voor de ogen van de 12-jarige dochter van een van de slachtoffers. Het was deze dochter die de hulpdiensten verwittigde van het voorval. Er is niet alleen sprake van een blijvende persoonlijke ongeschiktheid van 1% bij één slachtoffers maar tevens een blijvende economische, persoonlijke en huishoudelijke ongeschiktheid van 15% bij het andere slachtoffer. De berisping van de jeugdrechter was dus duidelijk in dovemans oren gevallen. Betrokkene werd op 28.06.2021 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en in de gevangenis opgesloten. Bij beschikking van 18 augustus 2021 werd hij vrijgelaten onder voorwaarden (elektronisch toezicht). De politie stelde echter meermaals vast dat betrokkene niet thuis was ondanks de hem opgelegde avondklok, hij werd dan ook tweemaal uitgenodigd door het justitiehuis maar kwam niet opdagen. Op 15.09.2021, nog geen maand na zijn plaatsing onder elektronisch toezicht, maakte hij zich al opnieuw schuldig aan diefstal en werd hij opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis (op 16.09.2021). Vanuit de gevangenis werd hij op 09.04.2022 overgebracht naar een gesloten centrum waaruit hij echter werd vrijgesteld op 15.04.2022. Voor deze feiten werd op hij op 09.03.2022 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden. Als meerderjarige werd hij dus in totaal tweemaal veroordeeld tot een totale gevangenisstraf van 47 maanden. Uit het vonnis van het Hof van Beroep dd. 09.03.2022 blijkt dat de rechter rekening hield met het feit dat uit betrokkenes Strafrechtregister blijkt dat hij reeds meermaals maatregelen kreeg opgelegd door de jeugdrechter wegens gelijkaardige als misdrijf omschreven feiten en ook reeds meermaals werd veroordeeld voor inbreuken op de covid-maatregelen. De omstandigheden en de ernst van de feiten getuigen, volgens de rechter, van een problematisch gebrek aan respect voor andermans eigendom en van een onbeheerste agressiviteit, die bijdraagt tot het algehele onveiligheidsgevoel. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank Turnhout dd. 08.11.2022 blijkt dat de feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid bij beklagde en een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. Betrokkene hield geen rekening met de ernstige fysieke en psychische gevolgen van het door hem gepleegde zinloos geweld voor de slachtoffers. De rechter achtte de gevangenisstraf gepast om betrokkene het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en hen tevens aan te zetten zich in de toekomst te onthouden van dergelijke feiten. Momenteel zit betrokkene dan ook in gevangenis en dit sinds 14.11.2022 met een voorzien strafeinde op 06.10.2025. Uit deze opsomming blijkt dat het gedrag van betrokkene al zeer lang problematisch is en dat uit zijn persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Omwille van deze zeer ernstige en herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. We benadrukken dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er een reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien het feit dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige inbreuken tegen de openbare orde kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat hij reeds sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, hij getuige en slachtoffer geweest zou zijn van zwaar intra familiaal geweld, dat zijn moeder en jongere broer over onbeperkt verblijfsrecht beschikken en dat zijn andere broer en zijn zus over de Belgische nationaliteit beschikken, dat er sprake zou zijn van hechte familiebanden waarbij hij een zorgende rol zou spelen voor zijn broers en zussen door het ontbreken van een vaderfiguur, dat hij jarenlang buitengewoon onderwijs volgde, dat het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België gevestigd zou zijn, dat hij geen enkele herinnering aan Nigeria zou hebben, dat hij dit land niet zou kennen en er geen enkele band mee zou hebben, dat zijn zware eerste levensjaren voor een ernstig trauma gezorgd zouden hebben, dat hij doorheen zijn jeugd door meerdere

instanties werd begeleid, dat hij slechts een IQ van 64 zou hebben en een disharmonisch intelligentieprofiel, dat zijn detentie als jonge twintiger met een verstandelijke beperking hem alleen nog maar kwetsbaarder gemaakt zou hebben en zijn ontwikkeling verder heeft vertraagd, dat hij draad terug opgepikt zou hebben en zo snel mogelijk een opleiding zou willen volgen om opnieuw aan de slag te kunnen, dat hij een kans zou verdienen om zich verder te ontwikkelen en bij te dragen aan onze maatschappij en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude. Tenslotte wenst betrokkene te benadrukken dat de meeste feiten van openbare orde zich afspeelden toen hij nog minderjarig was.+

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familie. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds tweemaal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank, nadat hij ook als minderjarige reeds drie maal onder toezicht geplaatst werd van de jeugdrechter en éénmaal berispt. De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en tonen een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van derden en getuigen van een onbeheerste agressiviteit. Omwille van de ernst van de gepleegde feiten, het grote aantal gepleegde feiten zowel als minder-als als meerjarige, het feit dat het gaat om een snelle opeenvolging van feiten, waarbij de laatste veroordeling slechts dateert van 08.11.2022 (waarbij de feiten plaatsvonden op 27.06.2021), wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk blijken dat betrokkene een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en ons land en zijn inwoners schade toebrengt. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf in België, op zijn zeer jonge leeftijd bij aankomst (drie jaar), dat hij zijn lagere school in België doorliep en later ook het buitengewoon secundair onderwijs, dat hij echter niet afmaakte, dat hij bijna twintig jaar in België verblijft, dat hij hier duurzame banden opbouwde, vrienden gemaakt heeft, zijn ganse identiteit heeft uitgebouwd, dat hij nooit terugkeerde naar Nigeria, dat hij geen herinneringen heeft aan Nigeria, dat zijn vader en twee broers in Nigeria wonen maar dat hij zijn broers nog nooit gezien heeft en zich zijn vader niet meer herinnert en dat hij geen enkele band heeft met Nigeria. Hij wijst er verder op dat hij zijn feiten van openbare orde niet minimaliseert, maar dat de meeste feiten zich afspeelden toen hij nog minderjarig was. Hij haalt aan dat hij de draad terug opgepikt zou hebben en dat hij op een legale wijze de arbeidsmarkt wil betreden mogelijk door het volgen van een opleiding. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: één verklaring van een vriendin van zijn moeder, één verklaring van een bemiddelaar inzake werk, twee attesten van het buitengewoon lager onderwijs, een attest van gevolgde leerjaren in het buitengewoon secundair onderwijs en verschillende klasfoto's.

Het wordt door ons niet betwist dat betrokkene op zeer jonge leeftijd naar België kwam en hier in de periode van 2012 tot 2019 over verblijfsrecht beschikte en aldus het grootste deel van zijn leven in België doorbracht. Hierdoor kan inderdaad aangenomen worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België. Er blijkt echter niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels. Zijn laatste veroordeling is zeer recent en dateert van 08.11.2022. Betrokkene zit momenteel zijn veroordeling uit met voorzien strafeinde op 06.10.2025. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, actueel en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Betrokkene toont niet aan dat hij op heden enig initiatief genomen zou hebben om zijn recidivegevaar te beperken door bijvoorbeeld het volgen van cursussen of door het opstarten van psychologische begeleiding om zijn onbeheerste agressie aan te pakken. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat hij de feiten niet wenst te minimaliseren maar wijst erop dat het merendeel van de feiten plaatsvond toen hij nog minderjarig was. Dit vormt echter geen verontschuldigende maar eerder een verzwarende omstandigheid. Er is in casu sprake van een opeenvolging van verschillende ernstige inbreuken tegen de openbare orde en dit sinds 2016 waaraan enkel een einde kwam door zijn opsluiting in de gevangenis, noch een berisping door de jeugdrechter noch een plaatsing onder elektronisch toezicht brachten betrokkene tot inkeer. Niettegenstaande het feit dat hij herhaaldelijk ter beschikking gesteld werd van de jeugdrechter. dat hij drie maal een prestatie van

filantropisch of opvoedkundige aard en een berisping door de jeugdrechter onderging, volhardde hij in zijn crimineel gedrag en werd hij twee maal veroordeeld door de correctionele rechtbank en dat op jonge leeftijd. Het feit dat deze feiten reeds begonnen in zijn jeugd en zich doorzetten in zijn jongvolwassenheid wijzen er op dat het gedrag van betrokkene al zeer lang problematisch is en dat uit zijn persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt. Ook zijn bewering dat hij de draad opnieuw opgepikt zou hebben, vindt nergens ondersteuning, noch in de voorgelegde stukken noch in het administratief dossier. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, de uitgestrekte periode waarin ze plaatsvonden en het gegeven dat hij op geen enkele wijze aantoonde dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. De door betrokkene voorgelegde stukken doen hieraan geen afbreuk, integendeel. De voorgelegde stukken qua integratie zijn uitermate beperkt gezien zijn lange verblijf en scholing in België. Zo legt betrokkene slechts één verklaring in zijn voordeel voor, opgesteld door een vriendin van zijn moeder, maar dus geen enkele verklaring noch van zijn familieleden noch van vrienden of kennissen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij zijn secundair onderwijs niet afmaakte en dat hij ook nadien geen enkele opleiding volgde.

Evenmin wordt door ons betwist dat een terugkeer naar Nigeria een serieuze aanpassing zal vergen van betrokkene. Betrokkene is echter momenteel meerderjarig en beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit. Uit de voorgelegde medische stukken inzake zijn moeder blijkt dat zij het Nederlands niet machtig is (zie verslag van de dienst spoedgevallen dd. 06.12.2018 van dr. M. (...)). Dit houdt in dat betrokkene zelf minstens een goede mondelinge beheersing heeft van zijn moedertaal (de officiële landstaal in Nigeria is het Engels). Bovendien wijst betrokkene er zelf op dat zijn vader en twee broers nog in Nigeria wonen maar dat hij geen contacten meer met hen zou onderhouden sinds zijn komst naar België. Dit geheel van omstandigheden (het feit dat hij de taal spreekt, dat hij wel degelijk nog over familiebanden beschikt die mogelijks heropgebouwd kunnen worden en dat hij over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt) maakt dat hij in staat geacht wordt om zijn leven te kunnen opbouwen in Nigeria, eventueel mits ondersteuning van externe organisaties zoals IOM en Caritas, van Nigeriaanse familieleden (zijn vader en twee broers) en ondersteuning van zijn netwerk in België. Zijn kwetsbare persoonlijke situatie, zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2005, zijn legale verblijf van 2012 tot 2019 en zijn aankomst als minderjarige, kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene beroept zich op zijn kwetsbare situatie als jongvolwassene met een verstandelijke beperking (hij haalt aan dat hij een IQ van 64 heeft) en een traumatische jeugd, kwetsbaarheid die nog vergroot zou zijn door zijn verblijf in de gevangenis. Ter staving hiervan legt hij de resultaten voor een psychodiagnostisch onderzoek dat in 2018 op verschillende data werd uitgevoerd, een inschrijvingsfiche van het buitengewoon onderwijs dd. 31.01.2012, twee attesten van het buitengewoon lager onderwijs evenals een attest van de gevolgde leerjaren in het buitengewoon secundair onderwijs en vier vonnissen van de jeugdrechtbank uit de periode 2011-2012. Echter, allereerst merken we op dat uit het voorgelegde verslag duidelijk blijkt dat het totale IQ (van 64) niet als een eenduidig concept geïnterpreteerd mag worden aangezien betrokkene een disharmonisch intelligentieprofiel heeft. Dit totaal IQ zegt op zichzelf dus niet zo veel. Uit het verslag blijkt evenmin dat betrokkene een verstandelijke beperking heeft maar uit het onderzoek komt een beeld naar voren van een jongen met duidelijke beperkingen op bepaalde gebieden maar anderzijds ook duidelijke sterktes. Zo blijkt hij goed in staat zijn aandacht bij opdrachten te houden en vol te houden, dat zijn langetermijngeheugen zijn sterkte is, dat er sprake zou zijn van een goede leerbaarheid, dat hij in staat is om verbanden te herkennen en de mogelijkheid heeft om inzichtelijk te redenen en dat hij in staat is om doordacht en efficiënt te werken tot aan een bepaalde moeilijkheidsgraad. Uit dit geschetste beeld blijkt dus niet dat er sprake is van een ernstige verstandelijke beperking die betrokkene zou hinderen in zijn dagelijks leven. Wat er ook van zijn, dit attest toont niet aan dat er effectief sprake is van een vastgestelde onderliggende stoornis, noch dat deze stoornis of gedragingen gelieerd zouden zijn aan de herhaalde inbreuken tegen de openbare orde. Dit vindt tevens bevestiging in beide vonnissen waarin er geen sprake is van een internering omwille van verminderde controle over zijn acties, maar wel van een correctionele veroordeling tot een lange gevangenisstraf (37 maanden). Ook zijn bewering dat zijn kwetsbaarheid vergroot werd door zijn verblijf in de gevangenis, wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. We wijzen er op dat zijn eerste verblijf in de gevangenis slechts zeer kort duurde (van 28.06.2021 tot 18.08.2021) omdat hij onder elektronisch toezicht vrijkwam. Uit deze ervaring heeft betrokkene geen lessen getrokken want zeer snel pleegde hij opnieuw strafbare feiten, met name reeds op 15.09.2021, waarvoor hij opnieuw in de gevangenis opgesloten werd op 16.09.2021. Evenmin toont betrokkene aan dat hij, sinds zijn opsluiting, de nodige

stappen ondernam ter remediëring van zijn beperkte mogelijkheden of zijn onbeheerste agressieproblematiek, rekening houdend met de bevindingen van het voorgelegde verslag.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn moeder en zijn halfbroer over een verblijfsmachtiging beschikken en dat zijn andere halfbroer en zijn halfzus over de Belgische nationaliteit beschikken. Betrokkene wijst erop dat hij als jongvolwassene die nog geen eigen gezin heeft en die zelf bijzonder kwetsbaar is, erg afhankelijk is van zijn gezin. Hij zou hechte banden hebben met zijn broers en zus en steeds een zorgende rol opgenomen voor zijn jongere broers en zus, die daarnaast enkel hun moeder als zorgfiguur hebben. Het gezin zou samen een zeer zwaar en traumatisch parcours afgelegd hebben, waarbij ze enkel op elkaar konden terugvallen en vertrouwen. Opnieuw dienen we te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. De aanwezigheid van zijn familieleden heeft hem niet weerhouden van het plegen van strafbare feiten, meermaals in aanraking te komen met de jeugdrechter en ondanks zijn jonge leeftijd (betrokkene is slechts 21 jaar) twee correctionele veroordelingen op te lopen waarbij hij in totaal tot een gevangenisstraf van 47 maanden is veroordeeld. Voor deze feiten werd betrokkene opgesloten in de gevangenis op 14.11.2022 met voorzien strafeinde op 06.10.2025. Vanaf 2016 tot heden is er sprake van een opeenvolging van herhaaldelijke ernstige en gewelddadige inbreuken tegen de openbare orde. Zijn ANG bevat bijna veertig verschillende ernstige inbreuken in de periode van 2016 tot 2022. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, actueel en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde kan dan ook niet worden vastgesteld. De steun van zijn familieleden vormt dan ook geen garantie voor het voorkomen van nieuwe feiten. Betrokkene is bovendien meerderjarig en de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden. Betrokkene legt geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op zijn halfbroers en zus. Noch zijn moeder of zijn oudste broer (*2011) en zus (*2009), van wie dat gezien hun leeftijd toch verwacht mag worden, leggen enige verklaring voor. Slechts één vriendin van zijn moeder heeft een verklaring inzake betrokkene opgesteld, maar zijn moeder zelf dus niet. Dit wijst niet op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die hij als jongvolwassene zou hebben ten aanzien van zijn gezin. We merken op dat betrokkene in het verleden reeds herhaaldelijk uit huis geplaatst werd, met name van 29.03.2010 (plaatsing in een pleeggezin) tot 15.12.2011 (datum waarop hij terug mocht naar het milieu van zijn moeder mits ambulante therapeutische begeleiding, zo blijkt uit de verschillende vonnissen van de jeugdrechter die betrokkene bij huidige aanvraag 9bis voorlegt. Ook later verbleef hij in een instelling van 10.06.2020 tot minstens 08.09.2020, het bijhorend vonnis van de jeugdrechter wordt niet voorgelegd. Uit het geheel der omstandigheden blijkt duidelijk dat zijn moeder niet steeds in staat geweest is om het gedrag van betrokkene in te tomen en dat hiertoe andere instanties ingeschakeld werden, die echter evenmin een corrigerende invloed hadden op zijn gedrag. Betrokkene beweert een vaderfiguur te zijn voor zijn jongere broers en zus, maar de vraag kan gesteld worden of een dergelijke vaderfiguur wel in het belang van deze kinderen is. Het gedrag van betrokkene en de herhaaldelijke ernstige en gewelddadige inbreuken tegen de openbare orde getuigen allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn jongere broers en zus. We merken bovendien op dat de verantwoordelijkheid voor deze kinderen in eerste instantie bij hun moeder en niet bij betrokkene. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt bovendien dat hij amper bezoek ontvangt van zijn gezinsleden. Betrokkene is sinds 14.11.2022 opgesloten in de gevangenis maar kreeg slechts twee maal bezoek van zijn moeder (éénmaal in maart 2023 en éénmaal in april 2023). Zijn broer M. en zijn zus C. vergezelden hun moeder hierbij elke keer, zijn broer N. slechts één maal. Hun laatste bezoek aan betrokkene dateert al van 06.04.2023. Betrokkene kan contacten onderhouden met zijn familie via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en zijn familieleden kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodieke reizen naar Nigeria. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar de familieleden van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Dat de uitoefening van zijn familieleven met familieleden die in België gevestigd zijn of Belg zijn, moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene beroept zich op de medische problematiek in hoofdte van zijn moeder. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een verslag van de spoeddienst dd. 06.12.2018, de uitslagen van een radiologisch onderzoek in 2019, een raadplegingsverslag dd. 19.06.2019 en dd. 06.01.2020, de resultaten dd. 27.09.2019 van een medisch onderzoek en een attest dd. 11.09.2019. Echter, het is niet duidelijk wat betrokkene met deze stukken wenst aan te tonen. Ze tonen enkel aan dat zijn moeder van eind 2018 tot

begin 2020 een medische problematiek kende. Uit de stukken blijkt niet dat zijn moeder hierdoor nood had aan mantelzorg. Bovendien kan uit de voorgelegde stukken niet afgeleid worden of de medische problematiek nog actueel is, daar de voorgelegde stukken ernstig gedateerd zijn en dus geen actualiteitswaarde meer hebben.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn familieleden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familieleden. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De motieven en het onderzoek van verwerende partij wat betreft het gezinsleven én het privéleven van verzoeker. zoals beschermd door artikel 8 EVRM, zijn omwille van de volgende redenen gebrekkig:

1. Om te beginnen gaat verwerende partij voorbij aan de correcte rechtspraak van het EHRM wanneer ze meent dat er slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM tussen verzoeker en zijn moeder, broers en zus indien er bijkomende elementen van afhankelijk, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, aangetoond worden.

Verwerende partij motiveert als volgt:

"[...] de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden. "

Dit is niet correct.

Bij een jongvolwassene zoals verzoeker, die nog geen eigen gezin heeft, aanvaardt het EHRM dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten aangetoond worden opdat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Het volstaat dat er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ander nauw familieleden. (arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk)

Verwerende partij ziet deze uitzondering voor jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben in de rechtspraak van het EHRM over het hoofd, en hanteert daardoor het verkeerde kader bij de beoordeling van de vraag of verzoeker over al dan niet een beschermenswaardig gezinsleven beschikt.

Nochtans vestigde verzoeker hier expliciet de aandacht op in zijn verzoekschrift cfr. artikel 9bis Vw, én wees ook Uw Raad in een eerdere arrest in verzoekers dossier op de correcte toepassing van de rechtspraak van het EHRM:

In RvV arrest nr. 252 384 van 8 april 2021 : (...)

Verwerende partij kon niet op een correcte manier rekening houden verzoekers gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM met zijn moeder, broers en zus, indien ze als uitgangspunt een compleet foutief juridisch kader hanteerde.

De analyse van het gezinsleven van verzoeker in België zoals beschermd door artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing, en de afweging tegenover het eventuele gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou vormen, is per definitie gebrekkig, nu verwerende partij een foutief en te strikt juridisch kader hanteerde. Verwerende partij ging hier onzorgvuldig te werk, en schendt de zorgvuldigheidsplicht.

2. Naast een verkeerde toepassing van het juridische kader, zag verwerende partij ten tweede ook een aantal feiten in het dossier over het hoofd die relevant zijn bij de beoordeling van verzoekers gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM.

Verwerende partij zag relevante informatie en stukken over het hoofd, of miskende de bewijskracht van stukken, bij haar beoordeling van de band tussen verzoeker en zijn moeder, broers en zus. Verwerende partij ging hierdoor onzorgvuldig te werk, en kon wederom niet tot een correcte belangenafweging komen zoals vereist door artikel 8 EVRM.

2.1. Verwerende partij meent dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan gewoonlijke banden (hoewel daarbij de lat te hoog wordt gelegd, zie supra).

Verwerende partij motiveert hierover als volgt: (...)

Verwerende partij ziet hierbij echter de volgende zaken over het hoofd, ondanks het feit dat verzoeker deze expliciet inriep in het verzoek tot humanitaire regularisatie cfr. artikel 9bis, onder de titel 'B. Bijkomende elementen van afhankelijkheid als jongvolwassene'. Verwerende partij liet het ook na om te motiveren waarom deze elementen niet mee in overweging werden genomen, of waarom deze geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden vormen:

"G. (...) is een jongvolwassene van net 20 jaar oud, die nog geen eigen gezin heeft gesticht, maar samen met zijn moeder en jongere broers en zus op hetzelfde adres woont. Er is een verschil tussen een jongvolwassene die op eigen benen staat, en iemand zoals G. (...) die nog steeds bij zijn moeder en jongere broers en zus in de gezinswoning verblijft.

Zoals hierboven reeds vermeld wordt hij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht de eis van "bijkomende elementen van afhankelijkheid" of "ten laste zijn" niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn anders of "andere nauwe familieleden". (zie stuk 16).

Deze banden werden hierboven reeds aangetoond maar in casu zijn er a fortiori bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig. G. (...) bevindt zich namelijk in een uiterst kwetsbare situatie waardoor hij in verre mate afhankelijk is van zijn gezin, hier in België.

Zijn zware eerste levensjaren zorgden voor een ernstig trauma. Na de moeilijke reis naar België en de scheiding van zijn moeder als baby, werd een jaar na hun aankomst duidelijk dat hij met een vertraagde en verstoorde taalontwikkeling kampt. Hij begon pas te spreken vanaf de leeftijd van vier jaar en kende later ook gedragsproblemen. Daarnaast was G. (...) jarenlang getuige van zwaar intrafamiliaal geweld door de toenmalige partner D.C. (die tevens ook de vader is van zijn broertje N. en zijn zusje C.) tegen zijn moeder. Hij werd als jong kind zelf ook het slachtoffer van dit intrafamiliaal geweld. Zijn moeder vluchtte naar een vluchthuis, en verkreeg in oktober 2011 het volledige ouderlijke gezag toegekend door de rechtbank voor verzoekers zus C. en zijn broer N. Er werd geen bezoekrecht toegestaan aan de vader van deze kinderen. (zie stukken 6 - 8).

Omwille van deze problematische opvoedingssituatie met ernstig intrafamiliaal geweld en gedragsproblemen, legde de jeugdrechter beschermingsmaatregelen op. (zie stukken 6 - 8). G. (...) werd dan ook doorheen zijn jeugd door meerdere instanties begeleid. (zie stukken 17 en 18).

Men mag immers niet over het hoofd zien dat G. (...) slechts een IQ van 64 heeft. Uit een uitgebreid psychodiagnostisch onderzoek, waarbij hij op 18/07/2018, 25/07/2018, 31/07/2018, 21/08/2018, 22/08/2018, 29/08/2018, 30/08/2018 en 04/09/2018 werd onderzocht in het ZNA Universitaire ziekenhuis, Kinder- en Jeugdpsychiatrie, blijkt dat hij een totale intelligentiescore heeft van 64 (totaal IQ 64). (zie stuk 19). Doordat hij een disharmonisch intelligentieprofiel heeft, kan het totaal IQ niet als eenduidig concept geïnterpreteerd worden:

"Op de factor gekristalliseerde intelligentie en kortetermijngeheugen scoort hij op het niveau van een lichte mentale beperking (Gc 56; Gsm 63). De factoren vloeiende intelligentie en visuele informatieverwerking bevinden zich op het niveau van benedengemiddelde begaafdheid (Gf82; Gv 80)".

G. (...) is daarbovenop ook nog ten laste van zijn moeder. Hij ging naar school tot het 5e middelbaar bijzonder secundair onderwijs (schooljaar 2019- 2020), hetgeen hij niet met succes afrondde. (zie stuk 15). Eind 2019 verloor G. (...) zijn verblijfsrecht in België. De laatste verlenging van zijn verblijfskaart lip mis nadat een verkeerde geboortemaand in zijn paspoort werd genoteerd door de Nigeriaanse ambassade. Bij zijn vorig paspoort stelde zich eveneens hetzelfde probleem. G. (...) verkreeg van de Nigeriaanse ambassade een individualiteitsattest waarin deze fout werd gecorrigeerd (zie stuk 2). De Nigeriaanse ambassade won op haar beurt geen nieuw paspoort afleveren, zolang het oude paspoort nog geldig was.

Hij was in begeleiding bij de vzw GTB', een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden. Doordat zijn verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet beginnen werken. De vzw was in afwachting van een verblijfsrecht op zoek naar vrijwilligerswerk voor hem zodat hij in afwachting van een verblijfsrecht alvast een zinvolle dagbesteding had, en arbeidsvaardigheden kon opbouwen. (zie stuk 18). Doordat G. (...) zonder verblijfsrecht niet kon werken, was hij financieel afhankelijk van zijn moeder.

[..]

Deze elementen samengenomen, namelijk de traumatische eerste levensjaren van G. (...) (zowel door het intrafamiliaal geweld als de erbarmelijke omstandigheden waarin verzoeker als baby naar Europa is gereisd) en zijn verstandelijke beperking vormen voor verzoeker als jongvolwassene, die inwoont bij zijn moeder, bijkomende elementen van afhankelijkheid. [.] "

Voorts voerde verzoeker het volgende aan in de aanvraag cfr. 9bis Vw:

"Net zoals G. (...), die zijn vader in Nigeria heeft achtergelaten toen hij op 3-jarige leeftijd in België aankwam, hadden zijn broer N. en zijn zus C. geen vaderfiguur in België. Zijn gezin heeft samen een zeer zwaar en traumatisch parcours afgelegd, waarbij ze enkel op elkaar kon den terugvallen en vertrouwen. "

In de bestreden beslissing vermeldt verwerende partij weliswaar (kort) het zeer zwaar en traumatisch parcours dat verzoeker en zijn gezin hebben afgelegd en zijn verstandelijke beperking, maar enkel in het kader van de beoordeling van ernstig en actuele gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde. Verwerende partij ziet deze elementen echter over het hoofd bij de beoordeling van de banden van verzoeker met zijn moeder, broers en zus cfr. artikel 8 EVRM, en houdt ten onrechte geen rekening met deze elementen wanneer ze stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Verwerende partij motiveert enkel dat het feit dat verzoeker als jongvolwassene nog geen eigen gezin heeft, zelf bijzonder kwetsbaar is, erg afhankelijk is van zijn gezin, hechte banden heeft met zijn broers en zus, een zorgende rol opnam voor hen, als gezin een zeer zwaar en traumatisch parcours heeft afgelegd waarbij het gezin enkel op elkaar kon terugvallen en vertrouwen, 'niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verwerende partij bekijkt ook de verstandelijke beperking van verzoeker enkel vanuit de vraag of er sprake is van een stoornis die gelieerd zou zijn aan de inbreuken op de openbare orde.

Het feit dat de traumatische jeugd en verstandelijke beperking van verzoeker, een jongvolwassene die nog bij zijn gezin inwoont, hem bijkomend afhankelijk maken van zijn gezin (zoals verzoeker ook expliciet heeft ingeroepen in zijn verzoekschrift cfr. artikel 9bis Vw), ziet verwerende partij over het hoofd, of minstens laat verwerende partij het na om te motiveren waarom deze elementen volgens haar niet relevant zijn bij de beoordeling van de banden van verzoeker met zijn moeder, broers en zus cfr. artikel 8 EVRM.

2.2. Voorts miskent verwerende partij de bewijskracht van de getuigenis van mevrouw K. (...).

Verwerende partij zet haar in de bestreden beslissing louter weg als 'een vriendin van de moeder'. Dit is echter niet correct. Uit de aanvraag cfr. artikel 9bis Vw. en een eerdere verklaring van mevrouw K. (...), die als stuk werd gevoegd bij de twee beroepen in UDN en ten gronde legen de twee bevelen die verzoeker werden betekend (zie ook stuk 2), blijkt immers dat mevrouw K. (...) tevens een professionele relatie heeft met het gezin, namelijk als begeleidster van de familie vanuit de vzw A.T.K. (...).

Daarnaast houdt verwerende partij ten onrechte geen rekening met de inhoud van de getuigenis van deze begeleidster van het gezin. Nochtans blijkt hieruit de rol die verzoeker vervult binnen zijn gezin. Zo woont hij met hen samen, en zorgt hij voor zijn jongere broer en zus en vangt hen op als hun moeder afwezig is:

"De jongere hinderen zijn tussen de middag thuis — het kost geld om hen op school te laten tijdens de pauze, en dat is te duur. Als R. [verzoeksters moeder] naar de voedselbank gaat, of naar de RVA of OCWM, is G. (...) thuis voor de jongere kinderen.

Vanwege problemen met zijn documenten is G. (...) momenteel niet ingeschreven in de F.B. (...), maar hij woont daar wel.

Ik ken G. (...) enkel als een beleefde vriendelijke jongen, die zijn best doet voor zijn moeder en jongere broers en zus. "

2.3. Verwerende partij argumenteert dat verzoeker herhaaldelijk uit huis werd geplaatst, met name van 29.03.2010 tot 15.12.2011. Verwerende partij lijkt te insinueren dat dit de band tussen verzoeker en zijn gezin minder sterk zou maken.

Dit is echter intellectueel oneerlijk, en gaat in tegen de stukken in het administratief dossier en de informatie verschaft in het verzoekschrift cfr. artikel 9bis Vw.

Verzoeker verschaftte de volgende verduidelijking:

"De moeder van G. (...) trouwde in België met de Belgische man die ze in Spanje had ontmoet, D.C. (zie stuk 4). In 2009 werd een dochtertje C. geboren en in 2011 werd een zoontje N. geboren. De Belgische partner bleek echter een gewelddadig iemand te zijn. G. (...) was vanaf een zeer jonge leeftijd jarenlang getuige van zwaar intrafamiliaal geweld door deze nieuwe partner D.C. tegen zijn moeder. Zelf werd hij ook het slachtoffer van dit intrafamiliaal geweld. De situatie was zodanig ernstig dat G.(...) hierop even werd geplaatst in een crisisspleeggezin. Zijn moeder was genoodzaakt te vluchten naar een vluchthuis, en verkreeg in oktober 2011 het volledige ouderlijke gezag toegekend door de rechtbank voor zijn zus C. en broer N. Er werd geen bezoekrecht toegestaan aan de vader van deze kinderen. "

Het getuigt van cynisme om verzoekers noodgedwongen verblijf buiten het gezin in de periode van 29.03.2010 tot 15.12.2011 aan te grijpen om te argumenteren dat de band tussen verzoeker, zijn moeder, broers en zus minder sterk zou zijn. Verzoeker diende als kind dit intrafamiliaal geweld dat werd gepleegd door zijn stiefvader te ontvluchten.

Verzoeker kaderde dit in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie. Hij voert ook aan dat dit zware parcours, de band binnen het gezin net sterker heeft gemaakt.

Verwerende partij zag dit over het hoofd, of laat het minstens na om te argumenteren waarom met deze informatie geen rekening werd gehouden.

2.4. Verwerende partij verwijst naar de medische problematiek van verzoekers moeder, en stelt dat het niet duidelijk is wat verzoeker met deze stukken wil aantonen.

Nochtans duidde verzoeker dit in het verzoekschrift cfr. artikel 9bis Vw:

"De moeder van het gezin werkte niet omwille van rugproblemen. (zie stuk 10). G. (...) hielp haar thuis door boodschappen te doen en hij heeft de gezinswoning geschilderd en opgeknapt. " (zie administratief dossier en stuk 2)

Net door de medische problemen van de moeder, diende verzoeker een grotere rol binnen het gezin op te nemen, en bij te springen in het huishouden.

Verwerende partij zag deze informatie over het hoofd, en laat het na om hier argumenten over op te nemen in de bestreden beslissing.

3. Tot slot gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk bij haar beoordeling van de impact van een terugkeer naar Nigeria in de bestreden beslissing.

Verwerende partij motiveert als volgt: (...)

Verwerende partij gaat hier te kort door de bocht. De informatie waarop ze zich baseerde om te concluderen dat de moeder geen Nederlands spreekt, dateert van 5 jaar geleden en is niet actueel.

Voorts klopt het niet dat verzoeker 'geen contact meer heeft met zijn broers en vader'. Verzoeker heeft zijn broers namelijk nooit ontmoet, en nog nooit contact gehad. Aan zijn vader heeft verzoeker geen enkele herinnering, en er is ook geen contact.

Verwerende partij ziet deze informatie over het hoofd, hoewel verzoeker dit expliciet inriep in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie:

Naast de hechte band niet zijn gezin heeft G. (...), in de bijna 20 jaar dat hij in België woont, duurzame banden opgebouwd, vrienden gemaakt en zijn ganse identiteit uitgebouwd. (zie stuk 15). Al deze elementen wijzen er op dat G. (...) het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoekende partij een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Er dient benadrukt te worden dat G. (...) geen enkele inspraak had bij de beslissingen om naar België te komen, gezien zijn uiterst jonge leeftijd bij aankomst. Hij is sinds zijn drie jaar in België en verbleef onafgebroken hier. Hij keerde nooit terug naar Nigeria, zelfs niet voor een kort bezoek. Hij heeft dan ook geen enkele herinnering aan Nigeria. De vader en twee broers van G. (...) verblijven in Nigeria, maar hij heeft zijn broers nooit ontmoet en herinnert zich de ontmoetingen met zijn vader voor de leeftijd van drie jaar logischerwijze niet meer. Hij heeft geen gezins- of familieleven met zijn vader en broers in Nigeria. Hij kent Nigeria niet en heeft geen enkele band met het land. Zijn privé- en gezinsleven speelt zich volledig in België af

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde nog in haar arrest nr. 274 795 van 30 juni 2022 het feit dat G. (...)

"sinds zijn driejarige leeftijd in België verblijft. dat hij ook gedurende zeven jaar verblijfsgemachtigd is geweest, dat hij hier school heeft gelopen in het buitengewoon onderwijs, kortom dat gans zijn privéleven zich op het Belgische grondgebied heeft afgespeeld en hij geen Sterke banden blijkt te hebben met Nigeria ", (zie stuk 16).

Tot slot ziet verwerende partij de verstandelijke handicap van verzoeker over het hoofd, hoewel deze een impact heeft op zijn capaciteiten om zich te vestigen in een land dat hij niet kent, waar hij geen enkele herinnering aan heeft, en waar hij over geen netwerk beschikt (behalve een vader die hij al 20 jaar niet meer gezien of gehoord heeft, en 2 broers die hij niet kent).

Verzoeker heeft geen gezins- of familielevens met zijn vader en broers in Nigeria. Zijn privé- en gezinsleven speelt zich volledig in België af. Hij kent Nigeria niet en heeft geen enkele band met het land.

Uw Raad stelde in het arrest van 8 april 2021 met nr. 252 384: "Verweerder gaat verder op geen enkele wijze in op verzoekers (gebrek aan) sociale en culturele banden met het land van herkomst en houdt evenmin rekening met de impact van het intra familiaal geweld dat verzoeker heeft ervaren en zijn verstandelijke beperking in dit kader."

Ook nu ziet verwerende partij de impact van het intra familiaal geweld en zijn verstandelijke beperking over het hoofd bij de beoordeling van de impact van een terugkeer naar Nigeria, hetgeen een onzorgvuldige werk wijze vormt.

In het arrest van 15 april 2022 oordeelde Uw Raad:

Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak kan voorts aangenomen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, dat verder rijkt dan de banden met haar familie, die noodzakelijkerwijze ook onderdeel uitmaken van haar privéleven. Buiten de motivering in de bestreden beslissing dat: (...) ontwaart de Raad op het eerste gezicht evenwel geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden inzake het privéleven van verzoekende partij en een beoordeling of deze omstandigheden haar uitwijzing in het licht van artikel 8 van het EVRM in de weg staan. Uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij sinds haar driejarige leeftijd in België verblijft, dat zij ook gedurende zeven jaar verblijfsgemachtigd is geweest, dat zij hier school heeft gelopen in het buitengewoon onderwijs, kortom dat gans haar privéleven zich op het Belgisch grondgebied heeft afgespeeld en zij geen sterke banden blijkt te hebben met Nigeria. (...) nergens wordt een concrete afweging gemaakt omtrent de elementen die haar privéleven kenmerken. (...) Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat een voldoende concrete en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM." (p.21-22)

In de bestreden beslissing meent verwerende partij dat 'er weliswaar kan aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde'.

Verwerende partij zag achter een aantal relevante aspecten over het hoofd bij het beoordelen van verzoekers privéleven in België en de impact van een terugkeer naar Nigeria, waardoor zij niet tot een correcte belangenafweging kon komen tussen het eventuele gevraag voor de openbare orde, en de impact voor verzoeker op zijn privéleven zoals beschermd oor artikel 8 EVRM in België.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij baseerde haar oordeel immers op een onzorgvuldige lezing van de feiten en het administratief dossier.

Daarnaast werd ook de motiveringsplicht gesellenden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Omwille alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Om alle bovenstaande redenen begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvragen om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij ontvankelijk, maar ongegrond zijn, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien. Er wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij ingeroepen elementen en op zeer uitgebreide wijze toegelicht waarom deze *in casu* niet worden aanvaard om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de feitelijke en juridische gronden voor de beslissing niet uit de bestreden beslissing blijken, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Door louter voor te houden dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Met de thans bestreden beslissing worden de verblijfsaanvragen van 7 oktober 2022 en 23 januari 2023 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Het bestuur beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad benadrukt hierbij dat het verlenen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

3.6. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig ingegaan op de *“ernstige feiten van openbare orde”* waaraan de verzoekende partij zich als minderjarige en als meerderjarige herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt. De verwerende partij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

De verwerende partij is verder van oordeel dat de door de verzoekende partij ingeroepen verblijfsgronden niet van die aard zijn dat deze de bovenhand kunnen krijgen op de vastgestelde ernstige bedreiging die van de verzoekende partij uitgaat en haar er alsnog toe kunnen brengen de verblijfsmachtiging toe te staan. Concreet stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat het in het belang is van onze samenleving om de verzoekende partij hier geen verblijf toe te staan en dat dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van de verzoekende partij en haar gezin.

De verzoekende partij meent echter dat de motieven en het onderzoek van de verwerende partij voor wat haar gezins- en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, betreft, gebrekkig zijn.

3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

3.8. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij voorbij gaat aan de correcte rechtspraak van het EHRM wanneer ze meent dat er slechts sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM tussen haar en haar moeder, broers en zus indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, aangetoond worden, dat de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing niet correct is, dat het EHRM bij een jongvolwassene zoals zij, die nog geen eigen gezin heeft, aanvaardt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten aangetoond worden opdat er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven, dat het volstaat dat er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn andere nauwe familieleden, dat de verwerende partij deze uitzondering in de rechtspraak van het EHRM voor jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben over het hoofd ziet en daardoor het verkeerde kader hanteert bij de beoordeling van de vraag of zij over al dan niet een beschermingswaardig gezinsleven beschikt, dat zij hier nochtans expliciet de aandacht op vestigde in haar aanvraag, dat ook de Raad in een eerder arrest in haar dossier wees op de correcte toepassing van de rechtspraak van het EHRM, met name in arrest nr. 252 384 van 8 april 2021, dat de verwerende partij niet op een correcte manier rekening kon houden met haar gezinsleven met haar moeder, broers en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM, indien zij als uitgangspunt een compleet foutief juridisch kader hanteerde, dat de analyse van haar gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM per definitie gebrekkig is, nu de verwerende partij een foutief en te strikt juridisch kader hanteerde, dat de verwerende partij naast een verkeerde toepassing van het juridisch kader ook een aantal feiten in het dossier over het hoofd zag die relevant zijn bij de beoordeling van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij relevante informatie en stukken over het hoofd zag of de bewijskracht van deze stukken miskende bij haar beoordeling van de band tussen haar en haar moeder, broers en zus, dat de verwerende partij hierdoor onzorgvuldig te werk ging, dat de verwerende partij meent dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan gewoonlijke banden (hoewel daarbij de lat te hoog wordt gelegd), dat de verwerende partij hierbij echter de volgende zaken over het hoofd ziet, ondanks het feit dat zij deze expliciet inriep in haar verzoek tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9*bis*, onder de titel 'B. Bijkomende elementen van afhankelijkheid als jongvolwassenen', waarna zij het merendeel van het betoog ontwikkeld in voornoemde titel B. van haar aanvragen, vermeld in punten 1.1. en 1.3., citeert. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij naliet om te motiveren waarom deze elementen niet mee in overweging werden genomen, of waarom deze geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden vormen, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing weliswaar (kort) het zeer zwaar en traumatisch parcours dat zij en haar gezin hebben afgelegd en haar verstandelijke beperking vermeldt, maar enkel in het kader van de beoordeling van het ernstig en actueel gevaar dat zij zou vormen voor de openbare orde, dat de verwerende partij deze elementen echter over het hoofd ziet bij de beoordeling van de banden van haar met haar moeder, broers en zus en ten onrechte geen rekening houdt met deze elementen wanneer zij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat de verwerende partij enkel motiveert dat het feit

dat zij als jongvolwassene nog geen eigen gezin heeft, zelf bijzonder kwetsbaar is, erg afhankelijk is van haar gezin, hechte banden heeft met haar broers en zus, een zorgende rol opnam voor hen, als gezin een zeer zwaar en traumatisch parcours heeft afgelegd waarbij het gezin enkel op elkaar kon terugvallen en vertrouwen, niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij ook haar verstandelijke beperking enkel bekijkt vanuit de vraag of er sprake is van een stoornis die gelieerd zou zijn aan de inbreuken op de openbare orde, dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat het feit dat de traumatische jeugd en verstandelijke beperking van haar, een jongvolwassene die nog bij haar gezin inwoont, haar bijkomend afhankelijk maakt van haar gezin (zoals zij ook expliciet heeft ingeroepen in haar verzoekschrift op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet), of minstens nalaat te motiveren waarom deze elementen volgens haar niet relevant zijn bij de beoordeling van haar banden met haar moeder, broers en zus in de zin van artikel 8 EVRM, dat de verwerende partij herhaaldelijk uit huis werd geplaatst, onder meer van 29 maart 2010 tot 15 december 2011, dat de verwerende partij lijkt te insinueren dat dit de band tussen haar en haar gezin minder sterk zou maken, dat dit echter intellectueel oneerlijk is en ingaat tegen de stukken in het administratief dossier en de informatie verschaft in haar aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarna zij een passage uit haar aanvragen citeert. De verzoekende partij stelt dat het getuigt van cynisme om haar noodgedwongen verblijf buiten het gezin in de periode van 29 maart 2010 tot 15 december 2011 aan te grijpen om te argumenteren dat de band tussen haar, haar moeder, broers en zus minder sterk zou zijn, dat zij als kind dit intra familiaal geweld dat werd gepleegd door haar stiefvader, diende te ontvluchten, dat zij dit in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie kaderde, dat zij ook aanvoerde dat dit zware parcours, de band binnen het gezin net sterker heeft gemaakt, dat de verwerende partij dit over het hoofd zag of minstens nalaat om te argumenteren waarom met deze informatie geen rekening werd gehouden.

Hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder, halfbroers en halfzus in eerste instantie betwist, blijkt uit de overige motieven dat zij alsnog de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij effectief een gezinsleven met haar moeder, halfbroers en halfzus in België onderhoudt en dat zij is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij erop wordt gewezen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van de verzoekende partij en haar familie, dat de nauwe banden die de verzoekende partij heeft met haar moeder en halfzus en halfbroers, het feit dat zij als jongvolwassene geen eigen gezin heeft, zij bijzonder kwetsbaar is, erg afhankelijk is van haar gezin, zij een zorgende rol opneemt voor haar jongere halfzus en halfbroers en zij samen met het gezin een zwaar en traumatisch parcours heeft afgelegd waarbij zij enkel op elkaar konden terugvallen en vertrouwen niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven rechtvaardigt. In dit licht wordt ingegaan op de aard en ernst van de gepleegde misdrijven, de duur van het verblijf in België, het tijdsverloop sinds de misdrijven en het gedrag van de verzoekende partij tijdens die periode, de nationaliteit van de verzoekende partij en haar gezinsleden, haar gezinssituatie, de mogelijkheden tot het onderhouden van contacten bij een scheiding en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de verzoekende partij met België en met haar land van herkomst. Aldus heeft de verwerende partij zich in het kader van de billijke belangenafweging waartoe zij gehouden is in geval van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM doch waarbij er overwegingen van openbare orde een rol spelen, zoals *in casu*, laten leiden door de door het EHRM geformuleerde de Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betoog van de verzoekende partij is volledig gericht is op het aannemelijk maken van het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar moeder, halfbroers en halfzus en de wijze waarop dit in hoofde van een jongvolwassene die geen eigen gezin gesticht heeft, beoordeeld dient te worden en levert kritiek op de motieven die in dit verband in de bestreden beslissing werden ontwikkeld. Nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alsnog de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij effectief een gezinsleven met haar moeder, halfbroers en halfzus in België onderhoudt en is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, is voornoemd betoog van de verzoekende partij dan ook niet dienstig.

3.9. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door

vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en/of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezins- of privéleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie en de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezins- of privéleven wordt voortgezet in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

3.10. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing betwist dat haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen van een privé- en gezinsleven van de verzoekende partij in België. De verwerende partij is overgegaan tot een concrete beoordeling en belangenafweging inzake het ingeroepen gezins- en privéleven en de vastgestelde redenen van openbare orde. In de bestreden beslissing wordt inzake elk van de door de verzoekende partij in haar verblijfsaanvragen aangehaalde elementen een zeer concrete motivering voorzien. Zo wordt rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij meent dat zij *“zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat (z)ij reeds sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, (z)ij getuige en slachtoffer geweest zou zijn van zwaar intra familiaal geweld, dat (haar)(...) moeder en jongere broer over onbeperkt verblijfsrecht beschikken en dat (haar)(...) andere broer en (haar)(...) zus over de Belgische nationaliteit beschikken, dat er sprake zou zijn van hechte familiebanden waarbij (z)ij een zorgende rol zou spelen voor (haar)(...) broers en zussen door het ontbreken van een vaderfiguur, dat (z)ij jarenlang buitengewoon onderwijs volgde, dat het centrum van (haar)(...) belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België gevestigd zou zijn, dat (z)ij geen enkele herinnering aan Nigeria zou hebben, dat (z)ij dit land niet zou kennen en er geen enkele band mee zou hebben, dat (haar)(...) zware eerste levensjaren voor een ernstig trauma gezorgd zouden hebben, dat (z)ij doorheen (haar)(...) jeugd door meerdere instanties werd begeleid, dat (z)ij slechts een IQ van 64 zou hebben en een disharmonisch intelligentieprofiel, dat (haar)(...) detentie als jonge twintiger met een verstandelijke beperking (haar)(...) alleen nog maar kwetsbaarder gemaakt zou hebben en (haar)(...) ontwikkeling verder heeft vertraagd, dat (z)ij draad terug opgepikt zou hebben en zo snel mogelijk een opleiding zou willen volgen om opnieuw aan de slag te kunnen, dat (z)ij een kans zou verdienen om zich verder te ontwikkelen en bij te dragen aan onze maatschappij en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude.”* evenals met het gegeven dat zij zich beroept op *“(haar)(...) lang verblijf in België, op (haar)(...) zeer jonge leeftijd bij aankomst (drie jaar), dat (z)ij (haar)(...) lagere school in België doorliep en later ook het buitengewoon secundair onderwijs, dat (z)ij echter niet afmaakte, dat (z)ij bijna twintig jaar in België verblijft, dat (z)ij hier duurzame banden opbouwde, vrienden gemaakt heeft, (haar)(...) ganse identiteit heeft uitgebouwd, dat (z)ij nooit terugkeerde naar Nigeria, dat (z)ij geen herinneringen heeft aan Nigeria, dat (haar)(...) vader en twee broers in Nigeria wonen maar dat (z)ij zijn broers nog nooit gezien heeft en zich (haar)(...) vader niet meer herinnert en dat (z)ij geen enkele band heeft met Nigeria, (...) dat (z)ij (haar)(...) feiten van openbare orde niet minimaliseert, maar dat de meeste feiten zich afspeelden toen (z)ij nog minderjarig was. (Z)ij haalt aan dat (z)ij de draad terug opgepikt zou hebben en dat (z)ij op een legale wijze de arbeidsmarkt wil betreden mogelijk door het volgen van een opleiding.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op uitvoerige wijze heeft toegelicht waarom in het geval van de verzoekende partij de belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde zwaarder doorwegen dan haar privé- en gezinsbelangen. De verwerende

partij besluit dat niettegenstaande dat zij de hele situatie van de verzoekende partij bekeken heeft, zij dient vast te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van de verzoekende partij en haar familie. Het komt in deze situatie aan de verzoekende partij toe om het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk karakter van de belangenafweging met concrete argumenten aan te tonen.

3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat de afweging tegenover het eventuele gevaar voor de openbare orde dat zij zou vormen per definitie gebrekkig, nu de verwerende partij een foutief en te strikt juridisch kader hanteerde, merkt de Raad op dat het betoog dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ontwikkelt omtrent een foutief en te strikt juridisch kader gaat over de beoordeling of er al dan niet sprake is van het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven. De Raad heeft in punt 3.8. reeds vastgesteld dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing tevens de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij effectief een gezinsleven met haar moeder, halfbroers en halfzus in België onderhoudt. Met voornoemd betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemaakte belangenafweging gebrekkig is.

De verzoekende partij is voorts van mening dat de verwerende partij relevante informatie en stukken over het hoofd heeft gezien of de bewijskracht van stukken miskende bij haar beoordeling van de band tussen haar en haar moeder, halfzus en halfbroers, waardoor zij niet tot een correcte belangenafweging kon komen.

De Raad herhaalt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal welbepaalde criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Elementen die meegenomen moeten worden in de belangenafweging zijn onder meer de gezinssituatie van de verzoekende partij en de hechtheid van de familiebanden van de verzoekende partij met België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Zo wordt gemotiveerd, betreffende de kwetsbare situatie als jongvolwassene met een verstandelijke beperking, dat het totale IQ van 64 niet als eenduidig concept mag geïnterpreteerd worden aangezien de verzoekende partij een disharmonisch intelligentieprofiel heeft, zodat het IQ op zich niet zo veel zegt, dat uit het verslag niet blijkt dat de verzoekende partij een verstandelijke beperking heeft maar een beeld naar voren komt van een jongen met duidelijke beperkingen op bepaalde gebieden maar ook duidelijke sterktes “*Zo blijkt hij goed in staat zijn aandacht bij opdrachten te houden en vol te houden, dat zijn langetermijngeheugen zijn sterkte is, dat er sprake zou zijn van een goede leerbaarheid, dat hij in staat is om verbanden te herkennen en de mogelijkheid heeft om inzichtelijk te redenen en dat hij in staat is om doordacht en efficiënt te werken tot aan een bepaalde moeilijkheidsgraad.*”, dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van een ernstige verstandelijke beperking die de verzoekende partij zou hinderen in haar dagelijks leven, dat het attest niet aantoont dat er sprake is van een vastgestelde onderliggende stoornis, dat in beide vonnissen geen sprake is van een internering omwille van verminderde controle over de acties. Betreffende het opgeworpen element dat haar kwetsbaarheid vergroot werd door haar verblijf in de gevangenis, wordt erop gewezen, dat dit niet wordt aangetoond, dat zij na een eerste verblijf onder elektronisch toezicht vrijkwam maar geen lessen trok en zeer snel opnieuw strafbare feiten pleegde waarvoor zij opnieuw opgesloten werd en zij niet aantoont dat zij sinds haar opsluiting de nodige stappen ondernam ter remediëring van haar beperkte mogelijkheden of haar onbeheerste agressieproblematiek, rekening houdend met de bevindingen van het verslag. Betreffende de banden met haar moeder, halfbroers en halfzus en de in dit kader aangehaalde elementen dat zij als jongvolwassenen die nog geen eigen gezin heeft en bijzonder kwetsbaar is, erg afhankelijk is van dit gezin, dat zij ook steeds een zorgende rol heeft opgenomen voor haar jongere broers en zus, die enkel hun moeder als zorgfiguur hebben en dat het gezin samen een zeer zwaar en traumatisch parcours heeft afgelegd, waarbij zij enkel op elkaar konden terugvallen en vertrouwen, motiveert de verwerende partij dat de aanwezigheid van haar familieleden haar niet weerhouden heeft van het plegen van strafbare feiten, dat zij twee correctionele veroordelingen heeft opgelopen met een gevangenisstraf van een totaal van 47 maanden, dat haar strafeinde is voorzien op 6 oktober 2025, dat vanaf 2016 tot heden sprake is van een opeenvolging van herhaaldelijk ernstige en gewelddadige inbreuken op de openbare orde, dat enige verbetering in haar gedrag niet kan worden vastgesteld en dat de steun van haar familieleden dan ook geen garantie vormt voor het voorkomen van nieuwe feiten, dat daarnaast noch haar moeder, noch haar halfbroer geboren in 2011 en haar halfzus geboren in 2009, enige verklaring voorleggen. Er wordt ook op gewezen dat de verzoekende partij in het verleden reeds herhaaldelijk uit huis geplaatst werd, van 29 maart 2010 tot 15 december 2011, datum waarop zij terug mocht naar het milieu van haar moeder mits

ambulante therapeutische begeleiding, dat zij ook later in een instelling verbleef van 10 juni 2020 tot minstens 8 september 2020, dat hieruit blijkt dat haar moeder niet steeds in staat is geweest om het gedrag van de verzoekende partij in te tomen en dat hiertoe andere instanties ingeschakeld werden, die echter evenmin een corrigerende invloed hadden op haar gedrag. Betreffende de bewering dat zij een vaderfiguur is voor haar jongere broers en zus, wordt de vraag gesteld of een dergelijke vaderfiguur in het belang is van deze kinderen, dat haar gedrag en de herhaaldelijk ernstige en gewelddadige inbreuken op de openbare orde allerm minst getuigen van verantwoordelijkheid ten aanzien van deze kinderen, dat de verantwoordelijk voor deze kinderen in eerste instantie bij hun moeder ligt en niet bij de verzoekende partij, dat daarnaast uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij amper bezoek ontvangt van de gezinsleden, dat zij sinds 14 november 2022 is opgesloten, maar slechts tweemaal bezoek kreeg van de moeder, éénmaal in maart 2023 en éénmaal in april 2023, telkens vergezeld van een broer en zus, en éénmaal van ook de andere broer, dat het laatste bezoek al dateert van 6 april 2023. Betreffende deze banden wijst de verwerende partij er in het kader van de belangenafweging, gelet op voormelde overwegingen betreffende de actuele gezinssituatie en de hechtheid en de aard van de familiebanden, dan ook op dat de verzoekende partij contacten kan onderhouden met haar familie via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en haar familieleden ervoor kunnen kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodiek reizen naar Nigeria, dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn voor een regelmatig contact daar haar familieleden het land op volkomen legale wijze kunnen in- en uitreizen. Betreffende de medische situatie van haar moeder, wijst de verwerende partij er nog op dat niet blijkt dat zij nood had aan mantelzorg en nergens uit blijkt dat haar medische problematiek nog actueel is.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij aldus op uitgebreide wijze is ingegaan op de gezinssituatie van de verzoekende partij en de hechtheid van de familiebanden en deze in de belangenbelangenafweging heeft betrokken.

Door louter letterlijk de elementen van haar aanvraag te herhalen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde overwegingen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zouden zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het zwaar en traumatisch verleden van haar en haar gezin alsook haar verstandelijke beperking enkel in het kader van de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde wordt beoordeeld, kan zij gelet op de hierboven uiteengezette motieven niet gevolgd worden. Immers wordt er vooreerst op gewezen dat niet blijkt dat er sprake is van een ernstige verstandelijke beperking die de verzoekende partij zou hinderen in haar dagelijks leven. Aldus wordt wel degelijk nagegaan, los van het gevaar voor de openbare orde, of de verzoekende partij omwille van de aangehaalde verstandelijke beperking nood heeft aan ondersteuning van naasten, doch aldus geoordeeld dat niet blijkt dat haar aangehaalde beperking haar zou hinderen in haar dagelijks leven. De verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij de verstandelijke beperking enkel bekijkt vanuit de vraag of er sprake is van een stoornis die gelieerd zou zijn aan de inbreuken.

Betreffende de banden met haar moeder, halfbroers en halfzus en de in dit kader aangehaalde elementen dat het gezin samen een zeer zwaar en traumatisch parcours heeft afgelegd, waarbij zij enkel op elkaar konden terugvallen en vertrouwen, motiveert de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet enkel in het kader van de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, doch wijst zij er ook op dat de aanwezigheid van haar familieleden haar niet weerhouden heeft van het plegen van strafbare feiten, dat zij twee correctionele veroordelingen heeft opgelopen met een gevangenisstraf met een totaal van 47 maanden, dat enige verbetering in haar gedrag niet kan worden vastgesteld en dat de steun van haar familieleden dan ook geen garantie vormt voor het voorkomen van nieuwe feiten, alsook dat zij in het verleden reeds herhaaldelijk uit huis geplaatst werd, van 29 maart 2010 tot 15 december 2011, datum waarop zij terug mocht naar het milieu van haar moeder mits ambulante therapeutische begeleiding, dat zij ook later in een instelling verbleef van 10 juni 2020 tot minstens 8 september 2020, dat hieruit blijkt dat haar moeder niet steeds in staat is geweest om het gedrag van de verzoekende partij in te tomen en dat hiertoe andere instanties ingeschakeld werden, die echter evenmin een corrigerende invloed hadden op haar gedrag. Hieruit blijkt duidelijk waarom de hechtheid van de familiebanden en de specifieke gezinssituatie van de verzoekende partij, die onder meer voortvloeien uit het zwaar en traumatisch parcours van het gezin, niet kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij lijkt te insinueren dat de uithuisplaatsing de band tussen de verzoekende partij en haar gezin minder sterk zou maken, dat dit intellectueel oneerlijk is en ingaat tegen de stukken van het administratief dossier en de aanvraag, dat het getuigt van cynisme om haar noodgedwongen verblijf buiten het gezin in 2010/2011 aan te grijpen om te argumenteren dat de band tussen haar, haar moeder, broers en zus

minder sterk zou zijn, dat zij als kind intra familiaal geweld gepleegd door haar stiefvader diende te ontvluchten, dat zij dit kaderde in haar aanvraag en ook dat het zware parcours de band binnen het gezin net sterker heeft gemaakt, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat omwille van de uithuisplaatsing, naar aanleiding van het zware en traumatische parcours van het gezin, de banden tussen de verzoekende partij en haar gezinsleden minder sterk zouden zijn, doch enkel dat hieruit blijkt dat haar moeder niet steeds in staat is geweest om het gedrag van de verzoekende partij in te tomen. Door enkel te wijzen op het feit dat het parcours van het gezin hun banden sterker heeft gemaakt, weerlegt de verzoekende partij dit motief niet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM, heeft geoordeeld dat *in casu* de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij rechtvaardigen, dat geconcludeerd wordt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van de verzoekende partij en haar familieleden.

3.12. Door te stellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing mevrouw K. louter wegzet als 'een vriendin van de moeder', dat dit echter niet correct is, dat uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een eerdere verklaring van mevrouw K., die als stuk werd gevoegd bij de twee beroepen in UDN en ten gronde tegen de twee bevelen die haar werden betekend, immers blijkt dat mevrouw K. tevens een professionele relatie heeft met het gezin, namelijk als begeleidster van de familie vanuit de vzw A.T.K., maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing, omwille van een miskwalificatie van de relatie met mevrouw K., foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij betoogt in dit verband verder dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de inhoud van de getuigenis van deze begeleidster van het gezin, dat hieruit nochtans de rol blijkt die de verzoekende partij vervult binnen haar gezin, dat zij samenwoont met hen en zorgt voor haar jongere broer en zus en hen opvangt als hun moeder afwezig is, waarna zij de verklaring van mevrouw K. citeert, maar gaat eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden heeft met de inhoud van voornoemde getuigenis waarin een samenwonen met en een aanwezigheid voor de jongere broers en zus worden vermeld, doch heeft geoordeeld dat de verantwoordelijkheid voor de jongere broers en zus in eerste instantie bij hun moeder ligt en niet bij de verzoekende partij, hetgeen zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist. Verder wordt in de bestreden beslissing ook geduid dat de verzoekende partij sinds 14 november 2022 opgesloten is in de gevangenis, zodat er van samenwoning en zorg voor haar jongere broer en zus geen, of minstens niet langer, sprake kan zijn. Tot slot wijst de verwerende partij er ook op dat de vraag kan gesteld worden of de rol van vaderfiguur opgenomen door de verzoekende partij ten aanzien van haar jongere broers en zus in het belang is van deze kinderen, dat haar gedrag en de herhaaldelijk ernstige en gewelddadige inbreuken op de openbare orde allerminst getuigen van verantwoordelijkheid ten aanzien van deze kinderen.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij de bewijskracht miskent van de getuigenis van mevrouw K.

3.13. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij verwijst naar de medische problematiek van haar moeder en stelt dat het niet duidelijk is wat zij met deze stukken wil aantonen, dat zij dat nochtans duidde in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarna zij uit haar aanvraag citeert: *"De moeder van het gezin werkte niet omwille van rugproblemen. (zie stuk 10). G. (...) hielp haar thuis door boodschappen te doen en hij heeft de gezinswoning geschilderd en opgeknapt. (zie administratief dossier en stuk 2)"*, dat net door de medische problemen van haar moeder, zij een grotere rol binnen het gezin diende op te nemen en diende bij te springen in het huishouden, dat de verwerende partij deze informatie over het hoofd zag en nalaat om hier argumenten over op te nemen in de bestreden beslissing, maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat er in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat uit de voorgelegde stukken niet afgeleid kan worden of de medische problematiek nog actueel is, daar de voorgelegde stukken ernstig gedateerd zijn en dus geen actualiteitswaarde meer hebben, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat zij ter gelegenheid van haar aanvragen, vermeld in punten 1.1. en 1.3., aantoonde nog steeds een grote(re) rol binnen het gezin op te nemen en bij te springen in het huishouden, zodat niet blijkt dat de verwerende partij in dit verband informatie over het hoofd zag of naliet om hierover in de bestreden beslissing te argumenteren. Ten overvloed wijst de Raad erop dat de verwerende partij

betreffende haar in haar aanvragen aangehaalde rol in het huishouden en rol als ‘vaderfiguur’ in het gezin wel degelijk heeft gemotiveerd waarbij zij erop gewezen heeft enerzijds dat de verzoekende partij sinds 14 november 2022 opgesloten is in de gevangenis en anderzijds dat de vraag kan gesteld worden of de rol van vaderfiguur opgenomen door de verzoekende partij ten aanzien van haar jongere broers en zus in het belang is van deze kinderen, dat haar gedrag en de herhaaldelijk ernstige en gewelddadige inbreuken op de openbare orde allerminst getuigen van verantwoordelijkheid ten aanzien van deze kinderen.

3.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij een aantal feiten in het dossier over het hoofd zag die relevant zijn bij de belangenafweging betreffende haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij relevante informatie en stukken over het hoofd zag of de bewijskracht van deze stukken miskende bij haar beoordeling van de band tussen haar en haar moeder, broers en zus en dat de verwerende partij hierdoor onzorgvuldig te werk ging en wederom niet tot een correcte belangenafweging kon komen zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

3.15. De verzoekende partij levert vervolgens kritiek op de motieven omtrent haar terugkeer naar Nigeria. Zij meent dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging bij haar beoordeling van de impact van een terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt hierover concreet gemotiveerd als volgt:

“Evenmin wordt door ons betwist dat een terugkeer naar Nigeria een serieuze aanpassing zal vergen van betrokkene. Betrokkene is echter momenteel meerderjarig en beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit. Uit de voorgelegde medische stukken inzake zijn moeder blijkt dat zij het Nederlands niet machtig is (zie verslag van de dienst spoedgevallen dd. 06.12.2018 van dr. M. (...)). Dit houdt in dat betrokkene zelf minstens een goede mondelinge beheersing heeft van zijn moedertaal (de officiële landstaal in Nigeria is het Engels). Bovendien wijst betrokkene er zelf op dat zijn vader en twee broers nog in Nigeria wonen maar dat hij geen contacten meer met hen zou onderhouden sinds zijn komst naar België. Dit geheel van omstandigheden (het feit dat hij de taal spreekt, dat hij wel degelijk nog over familiebanden beschikt die mogelijks heropgebouwd kunnen worden en dat hij over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt) maakt dat hij in staat geacht wordt om zijn leven te kunnen opbouwen in Nigeria, eventueel mits ondersteuning van externe organisaties zoals IOM en Caritas, van Nigeriaanse familieleden (zijn vader en twee broers) en ondersteuning van zijn netwerk in België. Zijn kwetsbare persoonlijke situatie, zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2005, zijn legale verblijf van 2012 tot 2019 en zijn aankomst als minderjarige, kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.”

Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen en te stellen dat de verwerende partij deze informatie, met name dat zij Nigeria niet kent en dat zij geen enkele band heeft met het land, over het hoofd ziet, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven waaruit blijkt dat deze verklaringen in de aanvraag in overweging werden genomen. Evenmin slaagt zij erin aan te tonen dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Het gegeven dat zij geen gezins- of familieleden met haar vader en broers in Nigeria heeft en dat haar privé- en gezinsleven zich volledig in België afspeelt, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseerde om te concluderen dat haar moeder geen Nederlands spreekt, dateert van vijf jaar geleden en niet actueel is, lijkt zij te impliceren dat haar moeder thans wel Nederlands spreekt, wat geenszins wordt gestaafd door enig objectief stuk. Wat er ook van zij, met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten waarin wordt gesteld dat uit de voorgelegde medische stukken inzake haar moeder blijkt dat zij het Nederlands niet machtig is, dat dit inhoudt dat de verzoekende partij zelf minstens een goede mondelinge beheersing heeft van haar moedertaal. Het loutere gegeven dat haar moeder thans wel Nederlands zou spreken, doet hieraan geen afbreuk, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het voorts niet klopt dat zij geen contact meer heeft met haar broers en vader, dat zij haar broers namelijk nooit heeft ontmoet en nog nooit contact heeft gehad, dat zij aan haar vader geen enkele herinnering heeft en dat er ook geen contact is, dat de verwerende partij

deze informatie over het hoofd ziet, hoewel zij dit expliciet inriep in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie, en zij vervolgens de relevante passage uit haar aanvragen citeert, kan de Raad slechts vaststellen dat het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, voor wat de broers van de verzoekende partij betreft, ten onrechte stelt dat zij geen contacten “meer” met hen zou onderhouden sinds haar komst naar België, terwijl de verzoekende partij voorhoudt dat zij nog nooit contact met hen heeft gehad, geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing dat het geheel van omstandigheden (het feit dat zij de taal spreekt, dat zij wel degelijk over familiebanden beschikt die mogelijks (her)opgebouwd kunnen worden en dat zij over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt) maakt dat zij in staat geacht wordt om haar leven te kunnen opbouwen in Nigeria, eventueel met ondersteuning van externe organisaties zoals IOM en Caritas, van Nigeriaanse familieleden en van haar netwerk in België, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan of met voornoemde motivering te kort door de bocht gaat.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij haar verstandelijke handicap over het hoofd ziet, hoewel deze een impact heeft op haar capaciteiten om zich te vestigen in een land dat zij niet kent, waar zij geen enkele herinnering aan heeft en waar zij over geen netwerk beschikt (behalve een vader die zij al twintig jaar niet meer gezien of gehoord heeft en twee broers die zij niet kent) en verder ook betoogt, met verwijzing naar arrest nr. 252 384 van de Raad van 8 april 2021, dat de verwerende partij de impact van het intra familiaal geweld en haar verstandelijke beperking over het hoofd ziet bij de beoordeling van de impact van een terugkeer naar Nigeria, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar aanvragen vermeld in punten 1.1. en 1.3. of in de bijhorende actualisaties niet heeft toegelicht op welke wijze het intra familiaal geweld waarvan zij slachtoffer werd in België en haar voorgehouden verstandelijke beperking impact hebben op haar terugkeer naar en vestiging in Nigeria. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd.

Bovendien blijkt dat de verwerende partij, meer in het algemeen, wel degelijk oog heeft gehad voor de resultaten van het psychodiagnostisch onderzoek van 2018 en de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde verstandelijke beperking. In dit kader wees zij erop dat het totale IQ van 64 niet als eenduidig concept mag geïnterpreteerd worden aangezien de verzoekende partij een disharmonisch intelligentieprofiel heeft, zodat het IQ op zich niet zo veel zegt, dat uit het verslag niet blijkt dat de verzoekende partij een verstandelijke beperking heeft maar een beeld naar voren komt van een jongen met duidelijke beperkingen op bepaalde gebieden maar ook duidelijke sterktes *“Zo blijkt hij goed in staat zijn aandacht bij opdrachten te houden en vol te houden, dat zijn langetermijngeheugen zijn sterkte is, dat er sprake zou zijn van een goede leerbaarheid, dat hij in staat is om verbanden te herkennen en de mogelijkheid heeft om inzichtelijk te redenen en dat hij in staat is om doordacht en efficiënt te werken tot aan een bepaalde moeilijkheidsgraad.”*, dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van een ernstige verstandelijke beperking die de verzoekende partij zou hinderen in haar dagelijks leven, dat het attest niet aantoonde dat er sprake is van een vastgestelde onderliggende stoornis en dat in beide vonnissen geen sprake is van een internering omwille van verminderde controle over de acties. Er wordt geoordeeld dat er sprake is van beperkingen maar ook van sterktes, dat er geen sprake is van een ernstige verstandelijke beperking die haar in haar dagelijks leven zou hinderen en dat niet blijkt dat er sprake is van verminderde controle over acties. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde verstandelijke beperking een impact zou hebben op een terugkeer, minstens verduidelijkt zij niet op welke wijze haar beperkingen hierop een invloed zouden hebben. Waar zij wijst op het intra familiaal geweld in haar gezin in België, verduidelijkt zij evenmin op welke wijze dit een impact zou hebben op een terugkeer naar Nigeria.

3.16. De verzoekende partij citeert een passage uit een arrest van de Raad van 15 april 2022 en stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing meent dat er weliswaar kan aangenomen worden dat zij banden heeft ontwikkeld met België, doch dat er niet blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij een aantal relevante aspecten over het hoofd zag bij het beoordelen van haar privéleven in België en de impact van een terugkeer naar Nigeria, waardoor zij niet tot een correcte belangenafweging kon komen tussen het eventuele gevaar voor de openbare orde en de impact voor haar op haar privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM in België, maar maakt, mede gelet op het voorgaande, niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante aspecten bij het beoordelen van haar privéleven in België en de impact van een terugkeer naar Nigeria, ten onrechte niet in rekening heeft genomen en/of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* niet tot een correcte belangenafweging kon

komen tussen het eventuele gevaar voor de openbare orde en de impact voor haar op haar privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM in België.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat uit de *in casu* bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij haar langdurig verblijf in België sinds de vroege kinderjaren, haar legaal verblijf gedurende zeven jaar, het schoollopen in buitengewoon onderwijs en het feit dat zij geen sterke banden heeft met Nigeria in overweging heeft genomen en hieromtrent een concrete afweging heeft gemaakt waarna besloten werd dat aangenomen kan worden dat de verzoekende partij banden heeft ontwikkeld met België, doch niet blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar gedrag vormt voor de openbare orde.

3.17. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te besluiten dat de actuele, werkelijke en voldoende bedreiging die de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van de verzoekende partij en haar familieleden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.18. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij haar oordeel baseerde op een onzorgvuldige lezing van de feiten en het administratief dossier.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.19. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER